

věci samé jest dovolací rekurs jen v příčině Ludmily K. odůvodněn. Ta byla totiž o dražbě konané 28. ledna 1936 zpravena, k ní se však nedostavila a odporu nepodala, takže nebyla k rekursu proti udělení příklepu podle 1. věty § 187 ex. ř. oprávněna. Oprávnění k rekursu nemůže odvozovati ani z ustanovení poslední věty 1. odstavce § 187 ex. ř., podle které vada uvedená v § 184 čís. 3 může býti uplatněna do 14 dnů po dražebním stání rekusem osobami, které mají býti podle § 171, odst. 1 ex. ř. zpraveny o dražbě, i tehdy, když nebyly při dražebním stání přítomny. To neznamená, že by byly k rekursu oprávněny osoby o dražbě zpravené i v příčině osob o dražbě nezpravených, nýbrž toto ustanovení, jak patrně již z jeho genese, se vztahuje jen na účastníky, kteří nebyli o dražbě zpraveni. Vždyť zákon ustanovením § 187 v původním znění chránil především důvěru vydražitelovu v platnost dražby, a ježto dražební rok se beztak veřejně vyhlašuje, poskytl právo k rekursu proti udělení příklepu jediné účastníkům, kteří při dražebním roku byli přítomni a pro vady v § 184 ex. ř. vytčené marně odpor vznesli (§ 186 ex. ř.). Nemohl proto podle tohoto původního doslovu nedostatek zpravení vytýkati ani účastník, který porušením zákona nebyl o dražbě zpraven a k ní se nedostavil. A zjevně jen tomuto nedostatku měl odpomoci čl. VIII. čís. 24 novely čís. 118/1914 ř. z., který připojil k prvnímu odstavci § 187 zmíněnou poslední větu. Povinná Ludmila K. byla však o dražebním stání zpravena, a proto jí ani podle nového znění § 187 ex. ř. právo k rekursu nepřislušelo. Jinak je tomu ohledně povinného Hynka K., který o dražbě nebyl zpraven a do 14 dnů podal rekurs proti udělení příklepu. Podle toho, co bylo právě vyloženo, byl tedy tento povinný oprávněn k rekursu a je bezvýznamné, zda i bez soudního zpravení o dražbě zvěděl a zda mohl se jí zúčastniti (§ 477 čís. 4 c. ř. s.), neboť okolnost, že účastníci o dražebním stání zvěděli nebo podle vyhlášek aneb z jiných důvodů zvědět mohli, nenahrazuje náležitost skutečného doručení dražebního ediktu, jejíž nedostatek sám o sobě podle § 184 čís. 3 ex. ř. a § 187 ex. ř. by dostačil k odůvodnění odporu proti příklepu a stačí k odůvodnění rekursu. Rekurs povinného Hynka K. byl proto odůvodněn a právem mu rekursní soud vyhověl. Přes to však, že byl rekurs Ludmily K. odmítnut a že Hynku K. náleží jen ideální polovice nemovitosti do dražby dané, nemůže provedená dražba v příčině polovice Ludmily K. zůstat v platnosti, neboť celé nemovitosti byly draženy jako jednotný celek a podle týchž dražebních podmínek, takže odepření příklepu v příčině ideální části má za následek odepření příklepu v příčině celé nemovitosti.

Čís. 15187.

Poznámka odpůrcí žaloby podle § 21 odp. ř. jest svou podstatou prozatímním opatřením a platí o ní, i pokud jde o přípustnost opravných prostředků a lhůt k nim, předpisy vztahující se na prozatímní opatření.

(Rozh ze dne 8. května 1936, R II 187/36.)

Prv ý s o u d povolil žalobci knihovní poznámku odpůrčí žaloby podle § 21 odp. řádu. Rekursní s o u d návrh na knihovní poznámku zamítl a odmítl dovolací rekurs žalobcův do tohoto rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 402 ex. ř. v doslovu čl. II čís. 2 zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. není proti rozhodnutí soudu druhé stolice dalších opravných prostředků a platí se zřetelem k § 65 ex. ř. také osmidenní lhůta rekursní. Napadené usnesení, jež jest rozhodnutím soudu druhé stolice o prozatímním opatření, bylo doručeno zástupci žalobcovu dne 12. února 1936 a rekurs datovaný dne 25. února 1936 byl podán u soudu první stolice dne 26. února 1936, tedy po uplynutí osmidenní lhůty k rekursu. Byl proto rekurs odmítnut podle § 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř. jako opožděný i nepřipustný.

Čís. 15188.

K otázce obchodní zvyklosti požadovati na pojistníku při předčasném zrušení pojistného poměru doplacení dobové slevy.

(Rozh. ze dne 9. května 1936, Rv I 1315/34.)

Žalující pojišťovna přednesla, že poskytovala žalované firmě při pojištění t. zv. dobové slevy pod podmínkou, že pojistník zůstane u ní v pojištění po celou smluvenou dobu. Pojistník však zrušil pojišťovací smlouvu předčasně a domáhá se proto pojišťovna na něm vrácení poskytnutých dobových slev tvrdíc, že právo požadovati vrácení dobových slev jest obchodní zvyklostí. Prv ý s o u d žalobu zamítl. D o v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Obchodní zvyklost jest jen pomůckou k vypátrání skutečného úmyslu stran a jest ji jako každou jinou skutečnost dokázati v každém jednotlivém případě (rozhodnutí čís. 11196 Sb. n. s.). Stačí proto, když žalobce, dovolávající se obchodní zvyklosti, ji dokáže; brání-li se žalovaná proti použití prokázané obchodní zvyklosti, musí ona namítati a dokázati, že nevěděla o obchodní zvyklosti nebo že znalost obchodní zvyklosti se u ní předpokládati nedala, a že neměla tudíž vůli jí se podříditi, pokud by šlo o výklad vůle stran (srovnej rozhodnutí čís. 13928 Sb. n. s.). Ale žalovaná takovou námitku vůbec nevznesla, neboť se omezila na to, že prostě popřela přednes žalobkyně, že jest obchodní zvyklostí nahraditi dobové slevy při zrušení pojišťovací smlouvy před uplynutím